

Per la porta de servei

FERRAN GALLEGO*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 11.11.06

En les atmosferes viciades de les nits electorals, un títol com el que acaben de llegir podria ser interpretat d'una forma abusiva. Com que em refereixo a l'entrada al Parlament d'una plataforma de ciutadans que han patit agressions, vulneració del seu dret a l'expressió i un tracte del qual es pot dir, en el més indulgent dels tons, que ha arribat pràcticament a la infàmia, convé evitar qualsevol malentès. Quan indico que l'acabat d'estrenar Ciutadans-Partit de la Ciutadania ha entrat al Parlament per la porta de servei no vull situar-lo en una posició de repudi moral que crec que no li correspon a ningú exercir sobre qui no solament té personalitat pròpia, sinó el poder que li concedeix la representació de milers de persones. Acostumats a analitzar els jocs de mans d'una cultura amb tantes trampes, haurien de llegir amb més serenitat el que han arribat a guanyar. Poc més d'un 3% dels vots amb una abstenció pròxima al 50% sembla quantificar el ressò exacte de les seves propostes. Si ens atenim al cens electoral, només els ha seguit una mica més de l'1,5% dels ciutadans de Catalunya. Més del 98% no els ha fet ni cas. Aquesta és la seva respectable i legítima representació.

Potser se'ls hagi ocorregut que, en qualsevol país del nostre entorn, la seva presència seria insignificant i, en gairebé tots els sistemes electorals europeus, constituïria un passaport cap a una posició extraparlamentària, però no sembla el cas. El cap de llista de la formació es va presentar, més ufanós que solemne, mirant de tensar l'ambient amb la inimitable cadència del discurs de **Martin Luther King**: "Tinc un somni", va somriure. **King** no estava per somriures. El seu recurs retòric presenta dos problemes. Emular el magistral discurs de **King** amb quatre consignes de butxaca mostra que la modèstia és una de les coses de què s'ha privat els catalans. A més a més, es tracta, senzillament, d'un insult per als que van patir l'extirpació dels seus drets civils als Estats Units, i una injúria llançada sobre els que considerem, d'una forma ben diferent als últims moviments del partit, que aquesta comparació denigra,

mitjançant l'exageració i la caricatura, els elements de verdadera exclusió que nien en la nostra cultura, incloent-hi les temptacions de l'exclusió que s'han anat normalitzant en un paisatge en el qual volem integrar les peces plurals.

A PART DE la somnolència intel·lectual de certs dirigents, els ciutadans necessiten projectes que es resolguin en el camp de la política. Quan un es llança a la lluita electoral, té el deure cívic --sí, cívic-- de considerar les conseqüències d'una mobilització. Per citar la més elemental, però que no sembla que se'ls hagi ocorregut als dirigents del nou partit, procurar no fer el joc a qui es considera adversari principal. Un ha de mesurar el resultat dels seus actes, en l'escenari polític, veient qui rendibilitza els seus pretesos èxits, que només ho són pel dany causat en altres línies de flotació ideològica.

L'alegria, a la casa del pobre, dura poc, però ja ha abandonat la gresca de Ciutadans per anar a residències de més intel·ligència estratègica. En primer lloc, alegrarà la nit als estentoris jerarques de la COPE, que assenyalaran la prova de la persecució sense fer gaire cas del nombre de perseguits que han necessitat expressar-se a les urnes. En segon lloc, se n'alegrarà el nacionalisme de CiU perquè, gràcies als vots esgarrapats a les zones del cinturó industrial al PSC, podran presentar una quota de legitimitat que se sumarà a la capacitat d'imposició que recupera ERC. En tercer lloc, se n'hauran d'alegrar els que es van neguitejar pel que podia representar l'arribada d'un **Montilla** en la mesura que suposa l'obertura d'un nou cicle d'equilibris en el partit hegemònic de l'esquerra i, per tant, en l'esquerra en conjunt, anant a buscar els factors més favorables a la integració de la diversitat ciutadana que als signes d'identitat impermeables.

D'això es tractava, per a tots els que tinguessin ulls i oïdes, malgrat que uns especialistes en l'acumulació documental dels problemes d'aquest país ni se n'hagin adonat. Curiosament, els que procedeixen d'una cultura de l'esquerra ens portaran el vexatori enfilall de focs artificials que abocarà l'esquadrilla de **Jiménez Losantos**, mentre els hereus de **Pujol** es freguen les mans per cada escó arrencat a les restes aritmètiques del cinturó industrial.

PER MOLTS motius, la porta d'entrada és de servei: pel nombre de persones representades, pel favor fet a l'adversari, perquè els ha sortit molt barat debilitar l'esquerra no nacionalista catalana. Però és una porta de servei perquè, com qualsevol porta, també serveix per sortir de la incerta glòria aconseguida en aquella nit de difunts. Una porta que indicarà el camí de sortida com ho ha fet durant tots aquests anys per als enganyats per la seva pròpia vanitat, les seves escasses dots d'anàlisi o perquè no han entès el que jo tenia per un dels seus punts de referència cultural: "Déu meu, ¡quants vassalls es tenen per senyors!".

*Professor d'Història Contemporània.